

at ein og hvør føroyingur, sum er nóg iðin, nóg dugnaligur og nóg smartur, hevur **møguleika** at sleppa í okkara klubbar.

Prestur var púra burtur í øðrum heimi og stakk upp, tá ein arbeiðskona pikkaði á hurðina og segði, at nú var bert ein hálvur tími til fundartíð.

Hann fór upp á loftið og skifti, og eina løtu seinni bakkaði hann sín 150 hesta Volvo 164 út úr bilskúrnum og setti kós móti Hotel Krotu.

Runt um í bygðini sóust høg-tíðarklæddir álvarsmenn seta seg inn í skínandi bilar og stevna móti sama máli.

★ ★ ★

Menn hittust í forhøllini á hotellinum, og lagið var framúr gott. Klubbin hevði fingið 14 av 26 tingmonnum, so ikki kundi sigast annað, enn at framtíðin var ljós.

Ikki so at skilja, at Sharks Club International í Krotuvík hevði myndað flokk og stillað upp til lögtingsval. Hetta var als ikki neyðugt. Tað var meira gagnligt at hava menn í øllum flokkum. Okkurt av bløðnum hevði mutlað um plutokrati og ósunnan útvikling, men hetta var bara tann vanliga føroyska øvundsjúkan ella fólkasjúkan, sum Effa kallaði tað. Í grundini var hetta nakað av tí mest sunna og fruktagóða við Sharks. Hetta

at mótsetningarnir millum menn, ið annars kanska áttu at verið figgindar, hvurvu. Nú vóru hesir menn vinir og brøður. Tjóðveldismenn sótu friðarligir undir liðini á sambandsmonnum osfr. Nógvar var, sum skilti, men meira bant saman.

Limirnir trokaðust rundan um teir, sum vóru afturvaldir ella nývaldir. Allir vildu ynskja til lukku og bera fram góð ynskir. Onkur hevði eisini okkurt smáting sum skuldi »ornast».

Siðani fóru teir til borðs, og prestur kendi seg eitt sindur forfjónaðan við sínum fyra stemmum. Men tá hann kom at sita millum Effa og ein bliðan dana, kendi hann seg ikki heilt einsamallan í verðini.

Ein av teim nývaldu kom strúkandi framvið við einum fylgi av herðaklapparum í holunum.

— Tað ræður um at selja seg sjálván, øh til veljararnar alto, um at brúka effektivar amerikanskar salgsmetodur. Tann, sum ikki kann koma á ting, hevur bara ikki uppdagað reklamens makt. That's' all — í prinsippinum er eingin munur á einum lögtingsmanni og eini tubu av Colgate. Prestur suffaði, nei, einki visti hann um reklamens makt, og hatta við tannpastuni gekk hann als ikki við til.

★ ★ ★

Heta okkara, krotuvíkarprestur,

hevði góðar stundir til at eygleiða kammeratar sínar, har teir sótu rundan um veitsluborðið á Olympuni ovasá Hotel Krotu.

Her vóru teir allir: stjórarnir, yvirlæknarnir, advokatarirnir, tannlæknarnir, verkfrøðingarnir, teir donsku toppembætismennirnir, hervirmennirnir, prestar og kommunulæknar, grannskoðarar og fabrikantar, oljukongar og reiðarar. Stutt sagt: Føroya mætastu synir, plutokratið, sum illar tungur segdu.

Prestur gjordist aftur í góðum lag. Hvat skuldi hann annað. Tað vildi verið ótakksamt at sitið her og lúna við vitanini um at teljast millum Føroya mætastu synir.

Forsetin, Bolli Didriksen, solustjóri, sló á glasið og segði: — Gott kvöld og vælkomnir, mínir harrar, hmarar, hevði ø nær sagt, latið okkum nú eftir fornum siði opna fundin við at drekka eina skál fyri stovnarar okkara Al Capone sála. Limirnir skálaðu í tagn. So ringdi forsetin við einari stórarí silvurklokku og rópti:

— Berið hummaran inn!

Hurðarnar fóru upp, og inn komu átta vakrar krotuvíkar-gentur, kroturnar, sum tær itu millum hmarar, við hummara og snapsi. Tær gingu runt og skonktu, og samrøðan helt so spakuliga uppát, tí nú fingum menn annað at hugsa um. Við álvarsomum andlitum fóru

klubblimirnir at líma hummararnar sundur. Hetta var ein vakur sjón, borðið í Sharks Club: stórar desir av hummarum, sátur av reyðum, dungar av øðum, østers og flíðum — og so var hetta bert til at leggja botn við, døgurðin, tað var jú ræst kjøt og súpan.

★ ★ ★

Triggjar tímar seinni er Olympian sum ein kókandi pottur. Kroturnar renna kinnareyðar til og frá við fótum og fløskum. Veitslurómurin veksur sum ótlandi brimgangur, men hetja okkara luttekur sjáldan í hesum tí meira dionysiska partinum av fundinum. Hetta semir seg sum vituligt ikki einum presti, á lut-taka í slíkum. Sjálvandi kundi hann drukkið og etið seg um rygg, uttan at nakar hevði frætt tað, tí brøðurnir eru hundrað prosent loyalir í øllum lívins viðurskiptum. Tað veit prestur, men sømiligheitin hevur eitt mark.

Tann ungi stjórinn talar. Hann greiðir limunum frá, hví og hvussu vit best kunna tæna samfelagnum samstundis sum vit tæna okkum sjálvum: Vit eru fólksins tænarar, vit mugu ansa eftir, at vit við okkara stóru vitan á øllum samfelagsins økjum nýta hesa vitan rætt. Tí eru vit ikki bert fólksins tænarar, men eisini fólksins leiðarar

Førarar . . . rættar Effa.

Førarar! rópa allir hmararnir. — Ja, lat okkum bert vera erligar sum altíð og siga førarar, helt stjórinn áfram. — Hetta gevur okkum eina um eg so má siga serliga ábyrgd. Tað eru tvey slag av livandi verum: førarar og tey, sum verða ford. Hetta geldur niðan sjóvarmálan, har vit ógviliga apropos . . . øh . . . hava tikið navn okkara, og hetta geldur í mannaheiminum.

Hoýrt, hoýrt! ljóðar tað frá vælhýrdum klubblimum.

— So mikið størri er ábyrgd okkara, heldur tann ungi stjórinn fram. — Har niðri eru tey, sum skulu forast, hann peikar út ígjøgnum vindeygjað og niður á bryggjuna, har krotuvíkingar standa og landa við sveittanum úr hvarjum hári.

— Har niðri er Føroya fólk, her uppi eru vit. Tað gevur ábyrgd mínir harrar.

— Ja, ja, rópa hmararnir.

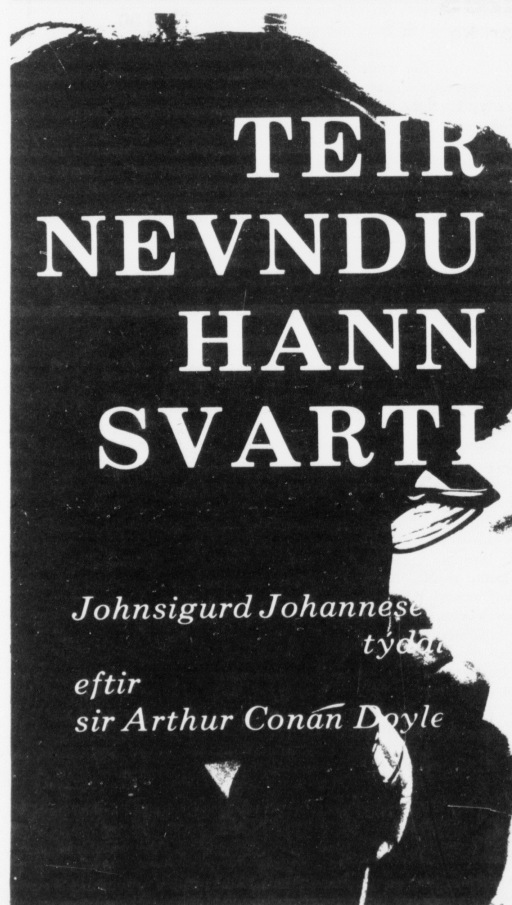
— Hatta er Føroya fólk, vit eru elita Føroya fólks. Fólkið hevur álit á okkum. Aldri vilja vit svikja hetta álit, sum fólkið hevur á sínum førum!

— Tað er bara pláss fyri einum føraari í Føroyum, mutlar Effa við einum undarligum inn-tonktum brosi.

— Hvat sigur tú? spyr prestur.

— Nei tað hevði onki upp á seg, skál prestur!

Stjórinn talaði framvegis, men prestur hoyrði ikki alt, tí danin undir liðini á honum, tað visti

14. PARTUR

— Nú skal eg siga tygum frá tí lagnasta partinum av allari hendingini.

Eg var neyvan komin út úr smáttuni, tá hoyrði onkran nærkast. Eg smeyg mær tí í skundi millum runnarnar, aftan fyri smáttuna.

Ein maður kom snikjandi. Fórt innar í smáttuna og skar í eitt róp. Hann kvikaði sær aftur á dyr, og áðrenn eg varnaðist tað, var hann horvin.

Hvør maðurin var og hvat hann hevði í hyggju so seint á nátt, veit eg ikki.

Siðan gekk eg ein langan tein. Ferðaðist eg við toki til Tunbridge Well og haðani til London.

Seinni kannaði eg áður nevnda kassa. Men eingin peningur var í honum. Bert nokur peppir, sum eg ikki tordi at selja.

Peter Carey var burtur. Og eg var havnaður í London. Í peninganeyð.

Tað einasta, eg hevði eftir, var starvið sum veiðimaður.

Eg kom fram á eina lýsing frá onkrum av hesum umboðsmönnum um hýru við einum hvalaveiðifari.

Hetta er alt, eg veit at siga. Eg taki uppáttur, at um eg var Svarta Petur at bana, skulu myndugleikarnir veita mær tékk. Tí eg spardi teimum eitt reip!

— Ein gjøllig frásøgn, segði Holmes. Hann fór á fótur og festi sær í pipuna.

— Eg haldi ikki, at tygum eiga at biða við at seta fanga

tygara í okkurt trygt varðhald, harra Hopkins. Hetta rúmið er ið hvussu er illa hóskaði til endamálið.

— Harra Holmes, segði Hopkins. — Eg veit ikki, á hvønn hátt eg skal sýna takksemi móti tygum. Men framvegis eri eg óvitaandi um, hvussu tað eydnast tygum at koma fram til hetta úrslitið.

— Tað er stutt at greiða frá. Av teirri einfaldu orsök, harra Hopkins, at eg var á beinari leið heilt frá byrjanini. Tað er ikki óhugsandi, at bókin við niðurskriftunum hevði verið mær til ógagns, um eg bert hevði hana at lita á. Júst sum tygum gjørdur, Hopkins.

Men alt, sum kom mær fyrri oyru, bendi á somu leið. Tann ógilla styrkin. Hógvíð til at nýta skutilin, romm-brennivínið og vatnið, tubbaksmappan — alt hetta bendi á, at tað var ein sjómaður, sum var hin seki!

Eg hevði vissu fyrri, at byrjanarstavnir »P.C.» vóru ikki teir hjá tí myrda, sjálvt um Peter Carey gjørdi lítið av at roykja. Og eingin pipa var at finna í smáttu hansara.

Tygum minnst kanska, at eg spurdi, um nakað whisky var í smáttuni. Tygum játtaðu, at so var.

Hvussu nógvir landsmenn okkara høvdu funnið uppá at drukkið romm-brennivín, tá onnur slog eisini vóru til taks?

Jú, eg var visur í, at tað var ein sjómaður.

— Og hvussu komu tygum fram á hann?

— Kæri vinur. Málið gjørdist at enda lætt at loysa. Um tað var ein sjómaður, kundi tað bert verða onkur av manningini hjá Peter Carey umbóð á »Sea Unicorn».

Eg kundi ikki koma eftir, at hann hevði verið við øðrum skipi. Eg nýtti triggjar dagar til at fjarrita til Dundee og biðað eftir svari. Siðani fekk eg ein lista yvir nevnið á manningini við Sea Unicorn í 1883.

Patrick Cairns var ein teirra, og kannagararbeiðið fór so smátt at verða lokið.

Maðurin var staddur í London, og eg gjørdi av at fara til East Land. Har søkti eg undir skiparavnavninum Basil eftir einum dugnaligum veiðimanni.

Og her er úrslitið!

— Tað er frálíkt, segði Hopkins. — Frálíkt!

— Tygum eiga nú at lata tann unga Neligan leysan so skjótt sum gjørligt. Eg haldi, at tygum eiga at bera honum eina umbering samstundis. Hasin blikkassin má sendast aftur til hansara. Men sjálvsagt eru tey skjölini, sum Peter Carey seldi, horvin fyrri alla tíð.

Har er bilur tygara, Hopkins, og tygum kunnu taka fanga tygara við samstundis.

Hava tygum okkum fyrri neyðini undir rættarviðgerðini, fer tilhaldi hjá mær og Watson at verða onkustaðni í Noreg.

Eg fari at geva tygum nærri boð um hetta seinni!

Endað